

ZILAHY LAJOS MUNKÁI

I.

VERSEK

ATHENAEUM

IRODALMI ÉS NYOMDAI R.-T. KIADÁSA
BUDAPEST

ARANY JÁNOS SIRJÁNÁL

Mint fáradt hírnök, vérben, sebesülten
Az új Mohács poklából menekültem.
Öklömmel verem sírod oldalát:
Tudtok-e mindent holtak odaát?

Rossz hírt hozok az őrjöngő csatákból
És rossz hírt hozok szegény Szalontánkról.
Ruhám és arcom, nézzed, csupa pernye,
A Csonka Tornyot szörnyű láng seperte.

Jaj, láttad volna ezt a vad tüzet!
Lángoltak mind az érparti fűzek,
Attila kardja földünkből kinőtt
S beteltek itt a Daliás Idők.

Emlékszel még a szép hajdú fiúkra?
Süvegjük barna homlokukba húzva,
Hetykék, dalosak, sűrű magyar fajták,
Kik értették a régi rajta-rajtát.

Fent északon és lent Itáliába'
Vérükkel írták fel a vad sziklákra
E roppant idők roppant époszát:
Hajdúk, parasztok, rongyos katonák.

Nem a hazánkért, nem ezért a földért,
És mégis mint a felszakadt ütőér,
Amit csikorgó éles fogak marnak,
Úgy apadt, ömlött vére a magyarnak.

Hogy mondjam el? Hogy mondjam el neked?
Szalonta nincs... Szalonta elveszett,
Most Geszt alatt fut az országhatár
S a geszti kertben sorsunk árnya jár.